

בס"ד. ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשמ"ב.

בלתי מוגה

א. שבת זו היא השבת שקודם י"ט כסלו, ומיני' מתברכין כולו יומין" – כל ימי השבוע, ובפרט ג' ימים הראשונים שלאחרי יום השבת, הנקראים „בתר שבתא“, ובפרט יום השלישי בשבוע – שבו חל י"ט כסלו (בקביעות שנה זו) – שהוכפל בו כי טוב.

והנה, כללות הענין די"ט כסלו הוא – הפצת המעיינות חוצה, כמבואר בשיחה הידועה (דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע) שעיקר הענין ד,יפוצו מעינותיך חוצה" התחיל לאחר פטרבורג, היינו, לאחר הגאולה די"ט כסלו. ועפ"ז מובן שהענין שהזמן גרמא (בשבת זו, שממנה מתברך חג הגאולה י"ט כסלו) הוא – הפצת המעיינות חוצה.

ובקביעות שנה זו, שי"ט כסלו חל ביום השלישי בשבוע – בדוגמת הקביעות די"ט כסלו בפעם הראשונה – מודגש עוד יותר השייכות די"ט כסלו עם כללות ענין החסידות, כדלקמן.

ובהקדים: הקביעות די"ט כסלו בפעם הראשונה ביום השלישי בשבוע אינה בדרך מקרה ח"ו (כי זהו היפך הענין דאמונה בהשגחה פרטית כו, וכמובן גם ע"פ דברי הרמב"ם בריש הל' תעניות, כמדובר כמ"פ), ולכן בהכרח לומר שהענין די"ט כסלו שייך ליום השלישי דוקא, ובפרט ע"פ הדגשת אדמו"ר הזקן באגרת הקודש שלו הידועה שגאולתו היתה ב,יום שנכפל בו כי טוב" – יום השלישי בשבוע.

הביאור בזה: ענינו של יום השלישי הוא – הוכפל בו כי טוב, „טוב לשמים וטוב לבריות“. וזהו גם כללות ענין החסידות (י"ט כסלו) – הנהגה באופן דלפנים משורת הדין (באופן כפול), פעולה והתעסקות גם עם „בריות“ [ובפרט ע"פ המבואר בתניא פרק ל"ב אדות הפעולה וההתעסקות עם „בריות“ – שלפי ערך הקיצור והדיוק בכל תיבה ואות שבספר התניא, הרי ביאור ענין הנ"ל הוא בארוכה כו], שזהו כללות הענין ד,יפוצו מעינותיך חוצה“.

וזהו גם מה שגאולת י"ט כסלו קשורה עם הענין ד,פדה בשלום נפשי“, כפי שכותב אדמו"ר הזקן באגרת הנ"ל [ולכן מאמרי רבותינו נשיאינו די"ט כסלו מתחילים (על הרוב) עם הפסוק „פדה בשלום נפשי“] – והרי כללות ענין ה„שלום“ קשור עם מספר שלשה (יום השלישי), היינו, שישנם ב' ענינים נפרדים, וע"י הענין השלישי נעשה „שלום“ ביניהם.

ועפ"ז מובן שכאשר י"ט כסלו חל ביום השלישי בשבוע (בדוגמת הקביעות די"ט כסלו בפעם הראשונה) – מודגשת עוד יותר השייכות די"ט כסלו עם כללות ענין החסידות.

ב. כללות הענין די"ט כסלו (הפצת המעיינות חוצה) קשור במיוחד עם ספר התניא – כידוע פתגם רבותינו נשיאינו שספר התניא הוא „תורה שבכתב“ דתורת החסידות.

וע"פ האמור לעיל שכללות ענין החסידות קשור עם יום השלישי שהוכפל בו כי טוב, טוב לשמים וטוב לבריות – מובן, שספר התניא (תורת שבכתב דתורת החסידות) נכתב עבור כאו"א מבנ"י, הן אלו שעבדתם היא באופן ד,שמים“, והן אלו שעבדתם היא באופן ד,בריות“.

והביאור בזה:

ב"שער" דספר התניא כותב אדמו"ר הזקן: „מיוסד על פסוק כי קרוב אליך הדבר מאוד בפיו ובלבבך לעשותו, לבאר היטב איך הוא קרוב מאוד בדרך ארוכה וקצרה כו“.

והרי כללות הענין ד„קרוב אליך הדבר מאד גו“ נאמר בנוגע לעבודת כאו"א מישראל – הן אלו שעבודתם היא באופן ד„שמים“, והן אלו שעבודתם היא באופן ד„בריות“:

בנוגע לאלו שעבודתם היא באופן ד„בריות“ – הנה גם עליהם נאמר „קרוב אליך הדבר מאד בפיו ובלבבך לעשותו“, למרות שמעמדו ומצבו הוא באופן נמוך כו“.

ולאידך – אלו שעבודתם היא באופן ד„שמים“, הנה מאחר שאומרים להם שגם „שמים לא זכו בעיניו“, ולכן נדרשת גם מהם יגיעה והשתדלות מרובה כו“, כדי שלא יהיו במעמד ומצב ד„לא עבדו“, יכולים הם לחשוב שזוהי עבודה קשה ביותר, ולא יוכלו להגיע לזה כו“ (מאחר שהיותם במעמד ומצב ד„שמים“ אינו מספיק עדיין) – הנה על זה אומרים להם ש„קרוב אליך הדבר מאד בפיו ובלבבך לעשותו“, היינו, שגם עבודה זו היא באופן ד„קרוב גו“ מאד“.

ג. והנה, האמור לעיל שספר התניא הוא „תורה שבכתב“ דתורת החסידות – אין זה רק בנוגע לתורת חסידות חב"ד, אלא גם בנוגע לתורת החסידות הכללית. והביאור בזה:

תורת חסידות חב"ד ענינה לבאר את תורת החסידות הכללית באופן ד„יתפרנסו“, בהבנה והשגה כו“, ולכן, התושב"כ דתורת חסידות חב"ד היא גם התושב"כ דתורת החסידות הכללית.

ונוסף לזה:

ידוע שהבעש"ט לא כתב את תורתו, וכמבואר באגה"ק (סכ"ה) ש„הבעש"ט ז"ל הי' אומר ד"ת (בל"א ולא בלה"ק) כו“, והספרים שבהם מבוארים תורות הבעש"ט נכתבו (בלה"ק) ע"י תלמידיו, היינו, שספרים אלו הם „לקוטי אמרותיו הטהורות שלקטו (תלמידיו) לקוטי בתר לקוטי כו“. זאת אומרת, שתורת החסידות הבעש"ט היתה רק באופן דתורה שבעל פה, ולא באופן דתורה שבכתב.

ואילו בנוגע לאדמו"ר הזקן – הנה נוסף לאמירת חסידות באופן דתורה שבעל פה, כתב בעצמו את ספר התניא, באופן דתורה שבכתב. וכמסופר ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכתובת והגהת ספר התניא ע"י אדמו"ר הזקן היתה בתכלית הדיוק בחסר ויתיר כו“, וארכה משך זמן רב – עשרים שנה.

[הזמן דעשרים שנה שכתב אדמו"ר הזקן את ספר התניא – הרי זה ע"ד מ"ש ג. יעקב אבינו, זה לי עשרים שנה בביתך, שוהו משך זמן עבודת יעקב בבית לכן (וזהו הקשר לפרשתנו שבה מסופר אודות עבודת יעקב בבית לבן – „עם לבן גרתי“).

והרי כללות הענין ד„לבן“ מורה על בחי' נעלית ביותר – כמבואר בתו"א (פרשתנו כד, ג) שזהו בחי' „לובן העלין“. ועד"ו מבואר בדרושי הצ"צ באוה"ת. [ולהעיר אודות שייכותו של הצ"צ לספר התניא – ע"פ הידוע שג' פרקים הראשונים דספר התניא (שלשה פרקים – הענין דשלישי) אמרם אדמו"ר הזקן ביום הולדתו של הצ"צ].

ועפ"ז מובן שגם כתיבת ספר התניא במשך עשרים שנה, „זה לי עשרים שנה בכיתך” – קשורה עם בחי' לוכן העליון (כו').

ועפ"ז מובן שספר התניא הוא הספר הראשון דתורה שבכתב בנוגע לכללות תורת החסידות (מאחר שאצל הבעש"ט לא הי' הענין דתורת החסידות באופן דתורה שבכתב), ולכן, ספר התניא הוא „תורה שבכתב” הן בנוגע לתורת חסידות חב"ד, והן בנוגע לתורת החסידות הכללית.

ד. ע"פ האמור לעיל שספר התניא הוא „תורה שבכתב” דתורת החסידות – מובן, שזוהו בדוגמת הענין דתורה שבכתב כפשוטה (שהרי לשון רבותינו נשיאינו – „תורה שבכתב” דתורת החסידות – הוא בתכלית הדיוק (כו)).

והביאור בזה:

ידוע מארז"ל „ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא”, היינו, שבתורה שבכתב נכללים כל עניני התורה כולה, כולל גם עניני התורה שהיו קודם מ"ת.

דהנה, כללות ענין התורה הי' גם קודם מ"ת, כמרז"ל „אלפיים שנה קדמה תורה לעולם”, ובפרט ע"פ מארז"ל „שני אלפים תוהו שני אלפים תורה כו'”, היינו, ש„שני אלפים תורה” התחילו מזמן אברהם אבינו, וכמרז"ל „אברהם זקן יושב בישיבה הי' כו'”. ויתירה מזו: מפורש בחושב"כ שגם אצל אדה"ר הי' כבר ענין התורה – ציווי הקב"ה כו'.

והחילוק הוא – שקודם מ"ת היו עניני התורה באופן דתורה שבעל פה (גם כאשר כתבו את עניני התורה), וכללות הענין דתורה שבכתב נפעל בעת מ"ת – כאשר התורה נכתבה ע"י הקב"ה, כמ"ש „והלוחות מכתב אלקים”, „לוחות האבן התורה והמצוה אשר כתבתי”. ורק אז נפעל גרר החילוק שבין דברים שבכתב לדברים שבע"פ כו'.

זאת אומרת: קודם מ"ת, כאשר היתה הגזירה דעליונים לא ירדו למטה כו', ולא יכלה התורה לירד למטה עד לענין של מעשה בפועל – תורה שבכתב, ולכן היתה התורה רק באופן דתורה שבעל פה (ריבור – למעלה ממעשה בפועל). וכאשר בטלה הגזירה כו' נפעל כללות הענין דתורה שבכתב – ירידת והמשכת התורה למטה באופן דכתיבה, מעשה בפועל.

והנה, אע"פ שלכאורה הרי זה ענין של ירידה („וירד ה'”), עליונים ירדו למטה כו', באופן דכתב כו' – הרי כללות הענין דחיבור עליון ותחתון (ביטול הגזירה) מורה על המשכה ממקום עליון ביותר, למעלה מגרר החילוק דמעלה ומטה, כי דוקא כאשר המשכה היא ממקום עליון זה, נפעל כללות הענין דחיבור מעלה ומטה.

ובדוגמת כללות הענין ד„עושה שלום במרומיו” – שכדי לפעול את ענין השלום (חיבור עליון ותחתון) צריכה להיות המשכה מבחי' „מרום” („במרומיו”), כמבואר בזהר בפידוש הפסוק „אדיר במרום ה'”, „שבחי' „מרום” קאי על עתיקא קדישא, עד לעצמות ומהות כו'.

ה. ער"ז מובן גם בנוגע ל„תורה שבכתב” דתורת החסידות:

קודם כתיבת ספר התניא בכתב (ובדפוס) ע"י אדמו"ר הזקן, היתה כללות תורת החסידות באופן דתורה שבעל-פה. וע"י שארמ"ר הזקן כתב את ספר התניא, באה תורת החסידות באופן דתורה שבכתב.

וכשם שבתורה שבכתב כלולים כל עניני התורה, גם עניני התורה שהיו קודם

מ"ת, כמו כן בנוגע לתורה שבכתב דתורת החסידות (ספר התניא), שבזה נכללים גם הענינים דתורת הבעש"ט (תושבע"פ) שהיו קודם שתורת החסידות באה באופן דתורה שבכתב.

ואע"פ שגילוי תורת החסידות באופן דכתב (דפוס) היא ענין של ירידה כו' – הנה ע"ז נפעל עילוי גדול יותר, בדוגמת העילוי שנפעל בעת ביטול הגזירה דמ"ת. וכמוכן בפשטות שכאשר תורת החסידות באה באופן דכתב (דפוס) – אפשר ללמוד זאת מתוך הספר, ואז ישנו העילוי דאותיות מחכימות וכו'.

וכידוע הסיפור שהיו כאלו שבכו כאשר שמעו אודות הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה" (מתוך טענה: היתכן שמגלים לכל את הענינים דפנימיות התורה, ובאופן ד"חוצה" כו') – ואעפ"כ, הרי תכלית הכוונה שיהי' כללות הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה".

ובפרט ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד, באופן ד"יתפרנסון", בהבנה והשגה כו', היינו, שהענינים דפנימיות התורה צריכים לחדור בכל כחות הנפש, שכל ומדות, ועד למעשה בפועל, "בפיך ובלבך לעשותו", כולל המעשה בפועל דכתיבת והדפסת ספר התניא, ובפרט ע"פ הידוע שענין של דפוס הוא לדורי דודות.

ו. והנה, גם קודם הדפסת ספר התניא (תורה שבכתב דתורת החסידות) במהדורתו הנוכחית – נתפרסמו ה"קונטרסים" (כפי שנקראו קודם הדפסת התניא) בקרב החסידים, כמסופר בשיחות רבותינו נשיאינו.

וכמפורש בהקדמת אדמו"ר הזקן לספר התניא שהחלטה, "להביא את הקונטרסים הנ"ל לבית הדפוס" באה בעקבות העובדה, "שנתפשטו הקונטרסים הנ"ל בקרב כל אנ"ש הנ"ל בהעתקות רבות", ו"ע"י ריבוי ההעתקות רבו כמו רבו הט"ס במאד מאד", ולכן נתעורר אצלם צורך להדפיס את הקונטרסים הנ"ל באופן שיהיו "מנוקים מכל סיג וט"ס ומוגהים היטב".

[ובפרט ע"פ המסופר בשיחות רבותינו נשיאינו שהיו טעויות בהעתקת הקונטרסים שנגרמו במזיד ע"י הצד שכנגד, כדי לבלבל ולשבש את תוכן המכוון כו' (נוסף על הטעויות הנגרמות ע"י העתקה ע"ד הרגיל)].

והנה, התפשטות ופירסום הקונטרסים בקרב החסידים היתה בידיעת כ"ק אדמו"ר הזקן, ויתירה מזו: ע"פ רצונו כו'. ולולי זאת ש"רבו הט"ס במאד מאד" [בב' סוגי הטעויות, כנ"ל], הי' נשאר ספר התניא במתכונתו הקדמת, בצורת קונטרסים כו'. ומכל זה מובן שכללות הענין דתורה שבכתב דתורת החסידות (ספר התניא) הי' גם קודם שנדפס ספר התניא במהדורתו הנוכחית.

ולאידך – ע"י הירידה והחסרון ש"רבו הט"ס במאד מאד", נפעל כללות הענין דהדפסת ספר התניא באופן נעלה יותר – "מנוקים מכל סיג וט"ס ומוגהים היטב" (שהו ספר התניא במהדורתו הנוכחית), בדוגמת כללות הענין דיתרון האור מן החושך כו'.

ז. והנה, אע"פ שספר התניא במהדורתו הנוכחית (מהדורא בתרא) הוא מדויק יותר (לאחרי הגהה נוספת כו'), מובן שגם המהדורא קמא דספר התניא היא באופן נעלה ביותר כו', "תורה שבכתב" דתורת החסידות, כאמור לעיל שלולי ריבוי הטעויות כו', הי' ספר התניא נשאר באופן הנ"ל.

ונוסף לזה: כאשר רואים את המהדורה קמא דספר התניא, ומשוים זאת עם

המהדורא בתרא – הרי זה מוסיף הבנה ועמקות יתירה בלימוד המהדורא בתרא דספר התניא, מאחר שרואים מה נוסף ונתחדש במשנה אחרונה לגבי משנה ראשונה כו'.

ועפ"ז מובן גדול הענין דהדפסת המהדורא קמא דספר התניא, והוה ענין שהזמן גרמא – כי הדפסת המהדורא קמא דספר התניא (בפעם הראשונה) נסתיימה זה עתה (קודם יום השבת), ע"י השתדלות מרובה כו'.

וכידוע שכאשר נדפס ספר התניא לראשונה (בשנת תקנ"ז), רצה אדמו"ר הזקן שהדפסת ספר התניא תסתיים קודם י"ט כסלו, למען אשר יוכלו החסידים ללמדו ביום י"ט כסלו. אבל בפועל נסתיימה הדפסת ספר התניא ביום כ' כסלו. וכפי שנדפס בספר התניא שההדפסה נשלמה „ביום שהוכפל בו כי טוב יום ג' י"י ימים לחודש כסלו שנת תקנ"ז".

ומאחר שאדמו"ר הזקן רצה שההדפסה תושלם קודם י"ט כסלו, כדי שיוכלו ללמוד בספר התניא בי"ט כסלו – מובן, שע"ז נוסף עליו בכללות הענין ד"ט כסלו, שמשום זה ה"י רצונו של אדמו"ר הזקן באופן כזה.

ועפ"ז מובן גדול העילוי דסיום הדפסת המהדורא קמא דספר התניא קודם י"ט כסלו, ויתירה מזו: קודם יום השבת שממנו מתברך י"ט כסלו, באופן שיכולים ללמוד בספר התניא זה קודם י"ט כסלו (ובי"ט כסלו וכו') – כי ע"ז נוסף עליו בכללות הענין ד"ט כסלו.

ח. עפ"ז מובן גדול העילוי ד"ט כסלו בשנה זו – מאחד שבתור הכנה ל"ט כסלו נשלמה הדפסת המהדורא קמא דספר התניא, באופן שיכולים ללמוד זאת קודם י"ט כסלו.

וכל זה – נוסף על העילוי דקביעות שנה זו ש"ט כסלו חל ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב – בדוגמת הקביעות ד"ט כסלו בפעם הראשונה.

ויש להוסיף בזה – שבשנה זו חל גם ל"ג בעומר ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב, כי שנה זו היא שנה פשוטה ולא שנה מעוברת (נוסף על זה שחדשי השנה הם כסדרם), ובשנה פשוטה הקביעות ד"ט כסלו והקביעות דל"ג בעומר היא באותו יום בשבוע.

והשייכות ד"ט כסלו עם ל"ג בעומר מובנת בפשטות:

ל"ג בעומר הוא יום ההילולא של רשב"י, היינו, שביום זה מתעלים כל עניני עבודת רשב"י לשרשם ומקורם, ומתגלים בבחי' גילוי מלמעלה למטה, ובאופן ד„פועל ישועות בקרב הארץ“ (אגה"ק סכ"ח).

והנה, ענינו של רשב"י הוא – גילוי פנימיות התורה, באופן ד„נבקעו כל מעיינות תהום רבה וארובות השמים נפתחו“, ועד ש„בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון בי' מן גלותא ברחמים“.

וכל זה ה"י ברודו של הרשב"י, ואח"כ ה"י הפסק בזה כו' (היינו, שפנימיות התורה היתה שוב בהעלם כו'), עד זמן האר"ז"ל שאמר ש„דוקא בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת החכמה“, ובפרט לאחרי התגלות הבעש"ט, ובפרט לאחרי שאדמו"ר הזקן גילה את הענינים דפנימיות התורה באופן ד„יתפרנסן“, בהבנה והשגה כו', ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד, ובפרט לאחרי י"ט כסלו, שאז נפעל עיקר הענין ד„יפרצו מעינותיך חוצה“.

ועפ"ז מובנת השייכות שבין י"ט כסלו עם ל"ג בעומר, ובשנה זו קביעות שניהם היא – ביום השלישי שהוכפל בו כי טוב.

ט. מכל האמור לעיל צריכה להיות הודאה בנוגע לפועל – כי „המעשה הוא העיקר”. ובהקדים:

ידוע פתגם כ"ק מו"ח ארמו"ר נשיא דורנו – שנמצאים אנו בימי הגלות האחרונים. והנה, מאחד שרוצים שהגאולה תהי' באופן ד„אחישנה”, „מיד הן נגאלין”, „משיח נאו” – מובן, שגם העבודה צריכה להיות באופן ד„אחישנה”, שזהו אופן העבודה ד„בכל מאדך”, למעלה ממדידה והגבלה.

והנה, נתבאר לעיל (שיחת ש"פ ויצא ס"ט) שגם באופן העבודה ד„בכל מאדך” ישנם חילוקי דרגות, ע"ד שגם בענין הנסים (שלמעלה מהטבע) ישנו סדר כו'. זאת אומרת: העבודה ד„בכל מאדך” יכולה להיות באופן קטן, באופן בינוני ובאופן גדול כו'.

ובנוגע לעניננו – סיום הדפסת המהדורא קמא דספר התניא הי' באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, למעלה מגדר האנושי לגמרי!

ובפשטות: בהתחשב עם דיכוי העבודה הכרוכה בדבר, ההשוואות דכתבי היד, ההערות והצינונים וההגהות וכו', העריכה לדפוס, ההדפסה והכריכה באופן נאה ומהודר, ובהתחשב עם העובדה שכאו"א מאלו שהתעסקו בזה הוא מוגבל (במספר השעות שיכול להקדיש למטרה זו כו') – הי' הדבר בלתי אפשרי לגמרי שיוכלו לסיים את הדפסת הספר קודם י"ט כסלו!

דהנה, שמירת בריאות הגוף (ע"י אכילה ושת"י ושינה) היא דבר המוכרח, וכמ"ש הרמב"ם (הל' דעות רפ"ד), „היות הגוף בריא ושלם מדרכי השם הוא”. ובפרט כאשר מדובר אודות התעסקות בענין עיוני – הרי „אי אפשר שיבין וישתכל בחכמות והוא רעב כו'”, ועד"ז כאשר צמא או עייף כו' (שם ספ"ג).

ואעפ"כ, המתעסקים בהדפסת המהדורא קמא דספר התניא התעסקו בזה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי, למעלה מגדר האנושי, ובאופן שלא התחשבו עם המדידות וההגבלות דזמני האכילה ושת"י ושינה כו', ורק עי"ז שהתעסקו בזה באופן האמור הצליחו לסיים את ההדפסה והכריכה קודם י"ט כסלו, ויתירה מזו: קודם יום השבת שממנו מתברך י"ט כסלו, באופן שיכולים כבר עתה ללמד בספר תניא זה.

והעיקר – שביחד עם גודל הזריזות והמהירות (למעלה מגדר האנושי) שבהוצאת הספר – יצא לאור הספר באופן מתוקן ומהודר, היינו, שגודל הזריזות לא גרעה באיכות העבודה כו'.

[מובן בפשטות שכאשר ידפיסו את הספר פעם נוספת, יצטרכו להוסיף בזה באופן נעלה יותר כו', ועד לאופן ד„כפלים לתושי", ע"פ הציווי „מעלין בקדש” – אבל אעפ"כ, ביחס להוצאה לאור בפעם הראשונה, יצא הספר באופן מתוקן ומהודר כו'.

דוגמא לדבר:

דובר כמ"פ שכאשר יהודי מדליק נר א' בלילה הראשון דחנוכה, הרי הוא מקיים את מצות הדלקת נר חנוכה באופן דמהדרין מן המהדרין, אע"פ שבלילה השני צריך הוא להדליק נר נוסף כדי לקיים את המצוה באופן דמהדרין מן המהדרין – כי לפי ערך מעמדו ומצבו בלילה הראשון דנר חנוכה, הרי הדלקת נר א' היא באופן

דמהדרין מן המהדרין. ועד"ז מובן בנוגע לענייננו].

והמדובר הן בנוגע לאופן עריכת הספר (ההשוואות דכת"י, הצינונים וההערות כו') באופן מתוקן כו', והן בנוגע ליופי החיצוני של הספר – טיב הנייר והכריכה באופן נאה ומהודר („זה א-לי ואנוהו“).

ואע"פ שזהו ענין חיצוני בלבד – הרי „חסידיים“ עושים מחיצוניות פנימיות. ונוסף לזה: גודל ההשתדלות בהדפסת הספר באופן נאה ומהודר גם בחיצוניות, הרי זה מורה על גודל הרצון והתשוקה למלא ולהשלים את כללות הענין בתכלית השלימות כו'.

וכאמור לעיל שע"פ טבע לא היתה אפשרות כלל לסיים את הדפסת הספר קודם י"ט כסלו. וכאשר בקשתי להשתדל שהדפסת הספר תסתיים קודם י"ט כסלו, הנה גם אצלי הי' ענין זה באופן שלמעלה מהשכל, היינו, שמצד השכל הי' מופרך שיוכלו לעמוד בזה. אלא ענין זה הי' באופן של אמונה – אמונה בכחם של „חסידיים“, שכאשר הם רוצים באמת למלא את הצייווי כו', ומחליטים בתוקף ש„כן יקום“ – הרי הובטחנו שיד החסידים על העליונה, ולכן האמנתי שיצליחו בענין זה. [ובמכל-שכן וקל-יחומר: ישנם ענינים הדפצת המעיינות חוצה שהיו יכולים להעשות כבר, ואעפ"כ אלו שהדבר בידם אינם מתעסקים בזה כו'. וא"כ, מאחר שיכולה להיות ידידה למטה מטה כו', הרי מדובה מדה טובה ממדת פורעניות כו', ובמילא מובן שיכול להיות הענין הדפצת המעיינות חוצה (ע"י הדפסת המהדורא קמא דספר התניא) באופן נעלה ביותר, למעלה מעלה, ועד לאופן שלמעלה מהגדר דמעלה ומטה לגמדי].

ואע"פ שכללות הענין הדפצת המעיינות חוצה קשורה עם הגאולה העתידה, שבה נאמר „לא בחפזון תצאו“, אלא ארדבה, „בשובה ונחת תושעון“ – הרי ההתעסקות בהפצת המעיינות באופן דודיות ומהירות דוקא, היא ההכנה המתאימה לאמיתית המנוחה דלעתיד לבוא, באופן ד„על מי מנוחות ינהלני“ כו'.

י. ע"פ האמור לעיל מובנת ההודאה בנוגע לפועל:

ידוע מאדו"ל עה"פ „מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל“, שמה שהקב"ה מצוה לבניי הוא עושה כן כו'.

ועפ"ז מובן שאם בני אדם יכלו להתעסק בענין הדפצת המעיינות חוצה (הדפסת ספר התניא) באופן ד„אחישנה“, למעלה ממדידה והגבלה לגמדי, למרות היותם בשר ודם, ולמרות המדידה וההגבלה שלהם בעניני אכילה ושתי' ושינה כו', ועשו זאת באופן שלמעלה מגדר האנושי, עד שלא יאומן כי יסופד – הרי כל-שכן וקל-יחומר שהקב"ה צריך להביא את הגאולה האמיתית והשלימה באופן ד„אחישנה“, למעלה ממדידה והגבלה לגמדי!

זאת אומרת: מצד הפעולה וההתעסקות בהדפסת המהדור"ק דספר התניא באופן ד„אחישנה“ – יכולים לבוא אל הקב"ה ולתבוע ע"פ דין (לא דק באופן דצדקה וחסד כו') שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באופן ד„אחישנה“! ובפרט שעתה אין זה כבר באופן ד„אחישנה“ – שהרי אמרו חז"ל שכבר „כלו כל הקיצין“!

[ואע"פ ש„אין הרבר תלוי אלא בתשובה“ – הרי הי' כבר כללות ענין התשובה, שהרי ענין התשובה קשור עם פנימיות ועצם הנפש, פשיטות הנפש כו', והוה גם כללות הענין דפנימיות התורה – נשמתא דאורייתא כו'.]

יא. ומה שמדברים עתה בביטויים כאלו (שיכולים לתבוע מהקב"ה שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", לא רק מצד ענין של צדקה כו') – הרי זה משום שמדובר אודות הגאולה דכלל ישראל, גאולת הרבים, וגם אודות גאולת השכינה (שכינתא בגלותא")!

אבל אעפ"כ, מהיכן נלקח ה"עוז" (ברייטקייט") לדבר בביטויים שאינם כלשון של כבוד? – הרי זה משום שנמצאים אנו ביום השבת, שאז לא שייך כללות ענין הדין כו', כמאמר הזהר (שאומרים בליל שבת בתפלת „כגוונא") „כד עיל שבתא כו' כל דינין מתעברין מינה", זאת אומרת, שכל הבת-דינים סגורים ביום השבת! וענין זה אמור לא רק בנוגע לענין הדין שאינו שייך לבנ"י (אצל אוה"ע כו'), אלא גם בנוגע לענין הדין השייך לבנ"י – שהרי גם הסנהדרין שהיו יושבים בלשכת הגזית (בביהמ"ק) לא היו דנין ביום השבת. וכמרו"ל (ירושלמי שבת פ"ו ה"ב) „ללמד על בתי דינים שלא יהיו דנין בשבת".

וכמבואר בספר המצוות להצ"צ בביאור מצות לא תבערו אש, שכללות האיסור דהבערת אש ביום השבת, ועד"ז האיסור שאין דנין ביום השבת, הרי זה משום שביום השבת אין שולטים בעולם הגבורות קשות שהם שלוחי הדין כו'. ורק בביהמ"ק ה' אש על המזבח גם ביום השבת, ואדרבה, „כל עיסקא דשבתא כפול כו' קרבנו כפול כו'". ואעפ"כ, בנוגע לענין הדין – הנה גם הסנהדרין שהיו יושבין בלשכת הגזית (בביהמ"ק) לא היו דנין ביום השבת.

ומ"ש „כל דינין מתעברין מינה", הרי זה אפילו „כד עיל שבתא", בכניסת השבת, ועאכו"כ כאשר נמצאים ביום השבת לאחרי חצות, רעוא דרעוין, שזהו „עת רצון" באופן נעלה ביותר כו', וכפי שאומרים בתפלת מנחה דיום השבת, ואני תפילתי לך ה' עת רצון" – הדי בודאי שלא שייך אז כללות ענין הדין כו'. ולכן אומרים שלאחרי הפעולה דהדפסת ספר התניא (הפצת המעיינות חוצה) באופן ד"אחישנה" – יכולים לבוא ולתבוע מהקב"ה שהגאולה תהי' תיכף ומיד, באופן ד"אחישנה".

ובפרט שע"י גדול הזריזות בהדפסת ספר התניא קודם י"ט כסלו נשלם סוכ"ס רצונו של אדמו"ר הזקן – כאמור לעיל שאדמו"ר הזקן רצה שהדפסת ספר התניא (כפעם הראשונה) תסתיים קודם י"ט כסלו, כדי שיוכלו ללמוד בספר התניא ב"ט כסלו – הנה רצון זה הושלם עתה ע"י הדפסת המהדו"ק דספר התניא (לראשונה) קודם י"ט כסלו.

ויתירה מזו: היות שבפעם הראשונה שהדפיסו את ספר התניא לא נשלם רצונו של אדמו"ר הזקן שיוכלו ללמוד בספר התניא ב"ט כסלו – הנה עתה נשלם רצון זה באופן של הוספה, היינו, שגמר הדפסת המהדו"ק דספר התניא נשלמה לפני יום השבת שממנו מתברך י"ט כסלו (ולא רק לפני י"ט כסלו). ועפ"ז מובן גדול הענין שבו, ולכן, לאחרי כל זה, יכולים לבוא ולתבוע מהקב"ה שהגאולה תהי' תיכף ומיד, באופן ד"אחישנה".

יב. נוסף על כל האמור לעיל – ישנו עוד דבר נפלא בזה. ובהקדים: במצות „ושננתם לבניך" אין נשים חייבות. ולכאורה, מאחר שכללות הענין הדפצת המעיינות חוצה הוא בכלל החיוב ד"ושננתם לבניך", אין נשים חייבות בהפצת המעיינות חוצה.

אבל אליכא דאמת, הנה מאחר שע"י כללות הענין בהפצת המעיינות חוצה ממחרים את ביאת משיח צדקנו, מובן שגם נשים חייבות בהפצת המעיינות חוצה, כי ההתעסקות בפעולות שביכלתן למהר ולזרז את ביאת משיח צדקנו שייכות לכאן"א מישראל, אנשים נשים וטף.

ובנוגע לענייננו:

הצלחת הפעולה דסיום הדפסת ספר התניא קודם יום השבת – היתה ע"י הסיוע של נשי האברכים שהתעסקו בזה.

וכמרו"ל (ברכות יז, א), "נשים במאי זכיין באקרויי כו' ובאחנויי כו' ונטרין לגבריהו כו'", ועד"ז בנוגע לענייננו: לא זו בלבד שהנשים לא הפריעו ולא בלבלו את בעליהן כו', אלא אדרבה, הן עתדו אותם לעזוב את הבית כו', כדי שיוכלו למלא את התפקיד המוטל עליהם בהפצת המעיינות חוצה בתכלית השלימות.

והנה, ידוע מארו"ל שבזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור יצאו בני"א ממצרים, ומבואר בכתבי האדיו"ל שהדור שיזכה לגאולה העתידה הוא בדוגמת הדור שיצא ממצרים, ועפ"ז מובן שגם הגאולה העתידה תהי' בזכות נשים צדקניות שבדורנו. ובנוגע לענייננו – הרי זו פעולת נשים הנ"ל והסיוע שלהן בקשר לכללות הענין בהפצת המעיינות חוצה ע"י הדפסת ספר התניא.

יג. ויה"ר שהדיבור בנוגע לגאולה העתידה באופן ד"אחישה" יבוא גם כמעשה בפועל ממש – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.

זכפרט כאשר הדיבור בענין זה הוא ביום השבת, ובשבת גופא – בזמן דרעוא דרעוין, ובמקום קדוש – בית הכנסת ובית המדרש, מקום שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה, ובפרט שבד' אמות אלו הי' כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו במשך עשר שנים – והרי קדושה אינה זזה ממקומה, היינו, לא זו בלבד שזהו באופן דפעולה נמשכת, אלא יתירה מזו: קדושה אינה זזה ממקומה.

וכל זה נפעל ע"י כללות מעשינו ועבודתנו במשך זמן הגלות, ובאופן ד"ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה", כמבואר בתו"א (ריש פרשתנו) דקאי על כללות עבודת הבירורים דעולם התיקון כו'.

והעבודה היא באופן ד"פדה בשלום נפשי" – כמבואר בשער התשובה לאדמו"ר האמצעי דקאי על העבודה באופן של שלום, היינו, שאין מציאות של מנגד כלל, ולכן אינו זקוק לענין של מלחמה כו', אלא העבודה היא באופן של שלום. ועד שנפעל כללות הענין ד"וישב יעקב בארץ מגורי אביו" – "מגורי" הוא מלשון "מגורה מלאה פירות, שהוא כלי שאוצרין לתוכו", וקאי על קיבוץ ואסיפת כל ניצוצות הקדושה שנפלו למטה, ועל זה נאמר "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף", היינו, שדוקא ע"י כללות העבודה דבירוד הניצוצות למטה, מגיעים לעילוי גדול יותר מאשר מעלת הנשמה בהיותה למעלה קודם שירדה למטה, באופן דיתרון האור מן החושך כו' (תו"א ר"פ וישב).

ועי"ז זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, היינו, שכל בני"א יוצאים מהגלות, "בנערינו ובזקנינו ובבנותינו", ו"כספם וזהבם אתם", היינו, שלוקחים גם את כל ניצוצות הקדושה שביררו במשך כללות העבודה, וכל זה – במהרה בימינו ממש, ובעגלא דידן.